

LILIBET

La Lilibet és una nena molt bonica i polida, i una mica presumida. Avui està d'allò més contenta perquè estrena un vestidet: de color blanc, amb unes cintes vermelles i verdes. I se'n va, tota soleta cap al bosc, saltant i ballant.

Però vet aquí que no fa gaire que ha plogut, i a terra encara hi queda una mica d'aigua amb fang. La Lilibet rellisca i cau, al mig del bassal.

Quin disgust, quan s'aixeca i veu el vestit com ha quedat! Ella no vol plorar, no, però les llàgrimes surten sense que hi pugui fer res, i finalment deixa escapar el plor que li embossava la gola.

Que us penseu que no hi ha ningú, al bosc? Poca gent els ha vist, perquè s'amaguen, però el bosc és el país dels follets, uns nens molt petits i una mica trapelles, que viuen dins dels bolets. Un d'aquets follets surt i li diu:

- Per què plores, Lilibet?
- Que no ho veus? M'he embrutat el vestidet.
- I per això plores? Que no ho saps que els vestits es renten?
- Però jo no en sé, de rentar.
- Que no en saps, dius? Doncs jo, més petit que tu, sí que en sé. Vols que te'l renti?
- Sí ! Renta-me'l . Gràcies, follet !
- Però m'has de portar una cosa, que jo et diré.
- Què vols que et porti?
- Mel. Mel de les abelles.
- I on l'haig d'anar a buscar, la mel?
- Ves per aquest caminet i trobaràs una caseta de fusta, amb potes. És un rusc. A dins hi viuen i hi treballen moltes abelles. Però ves amb compte, que les abelles piquen.

La Lilibet dóna gràcies al follet per la informació i comença a córrer pel caminet. De seguida veu el rusc, s'hi acosta i demana a les abelles que entren i surten:

- Que em podeu donar mel, pel follet, perquè em renti el vestidet?
- Espera't una mica, que li preguntarem a la Reina.

Al cap d'una estona tornen les abelles.

- La Reina ha dit que sí. Et donarem mel si ens portes flors de cirerer.
- I on les haig d'anar a buscar, les flors?
- Ves per aquest caminet i trobaràs un arbre ple de flors blanques. Amb elles nosaltres fem la mel.

La Lilibet dóna gràcies a les abelles i enfila el camí amunt. D'un tros lluny ja pot veure el cirerer florit, l'arbre més bonic que havia vist mai.

- Cirerer. Que em pots donar flors, per les abelles, que m'han de donar mel, pel follet, perquè em renti el vestidet?
- Sí. Te'n donaré si em portes aigua, que tinc molta set.
- I on l'haig d'anar a buscar, l'aigua?
- Ves per aquest caminet i trobaràs una riera d'aigua clara. Porta-me'n, si us plau.

La Lilibet se'n va camí avall, fins que sent la remor de l'aigua que llisca entre les pedres.

I arriba corrent i contenta.

- Riera, que em pots donar aigua, pel cirerer, que m'ha de donar flors, per les abelles, que m'han de donar mel, pel follet, perquè em renti el vestidet?
- Oh, i tant! Agafa'n tanta com vulguis!

La Lilibet dona gràcies a la riera i s'ajup per agafar aigua amb les mans. I ben contenta comença a pujar caminet amunt. Però aviat se n'adona que no n'hi queda gens, d'aigua. Se li ha escapat entremig dels dits. Tornar a baixar i pensa:

- Ara l'agafaré amb els braços i els apretaré contra el meu cos.

Així ho fa, però a mig camí es torna a trobar sense aigua.

- Ara l'agafaré amb la faldilla.

I s'omple d'aigua la faldilla, però tampoc no li dura gaire estona.

- Ara quan tingui la faldilla plena, m'hi faré un nus.

I torna a omplir la faldilla d'aigua, però amb tan mala sort que cau a dins de la riera.

Pobreta Lilibet! Si la veiéssiu, tota mullada! El vestit, les sabates, els cabells... Tremolosa surt de l'aigua i es queda en un raconet, sense saber què fer. Sort del sol, que l'ha vista i es posa a escalfar de valent.

I vet aquí que en poca estona la Lilibet ja no té fred i pot tornar a caminar. Aleshores es mira el vestit i...la taca ja no hi és! Com pot ser, això?

Sigui com sigui, la Lilibet no pensa ja ni amb l'aigua, ni amb les flors, ni amb la mel. Més que contenta torna cap a casa amb el seu vestit net.

I el follet? Oh, aquest, encara la deu estar esperant ara.

- Si que triga la Lilibet!
